

JEŽÍŠ JE SKRYTÝ BŮH

V čem podle vás spočívá hlavní tajemství duchovního života?

Spočívá v tom, že Ježíš se touží s námi setkat v odloučenosti a skrytosti našeho vlastního srdce, zjevit nám svou lásku, osvobodit nás od našich obav a zjevit nám naše vlastní nejhlubší „já“. V soukromí našeho vlastního srdce se proto můžeme učit nejen poznávat Ježíše, ale skrze něho poznávat i sami sebe.

Eucharistie je úžasnou svátostí Boží skrytosti

Co je obyčejnějšího než kus chleba a doušek vína? Co je prostšího než slova: „Vezměte, jezte. To je mé tělo ... Pijte ... Neboť to je má krev ...“ (Mt 26, 26–28). „To konejte na mou památku.“ (Lk 22, 19). V této skrytosti je přítomný zmrtvýchvstalý Ježíš a v ní se zjevuje Boží láska. Jako se Bůh stal pro nás ve skrytosti člověkem, tak se také ve skrytosti pro nás stal pokrmem a nápojem. To, že každý může bez povšimnutí projít kolem, je vskutku největší událostí, která se může mezi námi lidmi stát. Ježíšova skrytost v eucharistii je velmi těsně vázána na jeho skrytost v každém z nás.

Připomeňme si slova Matky Terezy, když říká, že

člověk nemůže uvidět Ježíše v chudých, nevidí-li ho v eucharistii

Skutečně nelze vidět Ježíše v lidech, jestliže ho nevidíme ve skryté realitě chleba přicházejícího z nebes. V lidských bytostech můžeme vidět ledacos: anděly i ďáblы, světce i násilníky, dobrosrdečné duše i zlovolné maniaky. Avšak pouze tehdy, poučíme-li se z vlastní zkušenosti, jak moc o nás Ježíš pečuje a jak moc nám touží být každodenním pokrmem, můžeme se naučit zahlédnout v každém lidském srdci místo, kde prodlévá.

Když se dotkne našeho srdce Ježíšova přítomnost v eucharistii, potom dostaneme nové oči, schopné rozpo-

znat tutéž přítomnost v srdcích druhých. Srdce hovoří k srdci. Ježíš v našem srdci mluví k Ježíši v srdci našich bližních! To je eucharistické tajemství, jehož součástí jsme i my.

Přátelé Boží, chceme vidět výsledky, a to nejlépe ihned. Bůh však pracuje skrytě a se svatou trpělivostí. Účastí na eucharistické hostině ji začneme postupně chápat. Potom se naše srdce mohou začít otvírat Bohu, který trpí v lidech kolem nás. Kéž se tak stane! Amen.

P. Augustin Jan Špaček CFSsS

Nazdar kluci,

možná vám nadpis následujícího příspěvku bude připadat trochu zvláštní. „Žiji proto, abych svůj život daroval druhým“. Již to slůvko darovat nám připomíná, že ve svém životě máme hodně možností něco někomu darovat. Abychom mohli něco darovat, musíme však vždy přemýšlet o tom, jestli se „dárek“ bude obdarovanému líbit. To je první základní podmínka našeho umění darovat. Vždyť přece určitě znáte úsloví „to byl ale danajský dar“, tzn. že tento dar udělal více škody než užitku a vlastně ani darem v pravém slova smyslu nebyl.

Při darování však dáváme také něco ze sebe. Když někomu daruji např. těžce sehnatelnou knížku, dávám tím najevo, že jsem se musel hodně snažit, abych vysněný dar sehnal, že jsem musel pro to něco obětovat, že mi zkrátka na tom druhém člověku záleží. Vzpomeňme si na souhru kvalitního fotbalového mužstva. Každý musí pracovat, dřít, obětovat se pro druhého, aby výsledným efektem byl „dar“ divákům v podobě krásné trefy do šibenice či oku lahodící souhry. To je druhá podmínka správného daru – obětovat něco ze svého a vyznat se tím ze sympatie či přátelství k druhému člověku.

Darovat svůj život – jak o tom vypráví svědectví příběh Luise Espinala Campa – to je vlastně úplně nejvyšší obět. Den co den pocifujeme, že život je obrovský dar, a tento svatý, který žil v době ne tak dávno minulé, viděl darování života v pomoci druhým. Jistěže tato pomoc nebyla marná, i když tento španělský bojovník za svobodu jedné jihoamerické země – Bolívie – byl nakonec svými pronásledovateli zavražděn.

Pro nás samozřejmě nikdo nechce, abychom dali všanc svůj život – to byste pánům farářům opravdu věnovali ten danajský dar, protože by pak u oltáře osaměli.

Kluci, abychom to nějak shrnuli: když chci někomu něco darovat, není to jen tak. Můj dar by měl druhého oslovit, líbit se mu (což je často problém), avšak také vypovídat o tom, že to není dar koupený na poslední chvíli a bez rozmyslu v nějakém tom Globusu či Tescu. Když při výběru dárku intenzivně myslím na potřeby toho druhého a dokážu se pro něj obětovat – pak má dar smysl. A věřte, že jakýkoliv – byť maličký a ne drahý – dárek, jakékoliv obdarování druhého obohacuje i naše srdce a jistojistě toho druhého potěší.

My chceme vidět výsledky, a to nejlépe ihned. Bůh však pracuje skrytě a se svatou trpělivostí.

Žiji proto, abych svůj život daroval druhým

Až k mučednické smrti

bylo prožité toto poselství španělsko-bolivijského kněze, žurnalisty a neúnavného bojovníka za pošlapávaná lidská práva Luise Espinala Campa SJ (1932–1980). Dar života mu posloužil k tomu, aby svůj život daroval někomu dalšímu. Lidem potřebným, trpícím a vykořisťovaným.

Žít dlouho a v zajištěných materiálních podmínkách není pro nás Středoevropany žádný luxus. Vážíme si však daru hodnotného života? Hodnotného i v tom, že z něj můžeme rozdávat druhým, kteří to potřebují?

Otec Luis Espinal zasvětil svůj život boji proti bezpráví a zlobě v zemi dlouho ovládané nejrůznějšími drogovými mafii, v zemi, kde krvavý boj o moc byl vykoupěn utrpením většiny – v Bolívii.

Narodil se 4. února 1932 v Sant Fruitos de Bages blízko Barcelony ve Španělsku, od čtyř do sedmi let poprvé na vlastní oči poznal hlad a celkovou tragédii války, války občanské. Již od útlého mládí jej však kromě těchto hrůzných zážitků a časté samoty (ve válce mu zemřela matka) provází výjimečné nadšení pro následování Ježíšova příkladu. Úspěšný mladý muž vstupuje do noviciátu jezuitů, i tam vyniká hlubokým duchovním životem s neustálou ochotou pomoci, sloužit druhým. Následují věčné sliby (1951), studium teologie. Zde se traduje, že nade vše miloval čtení Nového zákona a že ho bylo možno spatřit mnohokrát za den při čtení úryvku z Písma, který měl vždy na malém papírku zastr-

čený v kapse košile. V červenci 1962 je vysvěcen na kněze, první mši svatou slouží v den, kdy si jezuité připomínají smrt sv. Ignáce, zakladatele Tovaryšstva Ježíšova. Otec Luis působí v rozhlasu, u filmu (kritik), v televizi, kde roku 1967 v jednom ze svých populárních pořadů kritizuje frankistický totalitní režim. Další vysílání v tomto duchu jsou zakázána, Espinal totiž odmítá dále pracovat pod kontrolou diktátorových cenzorů.

Vzhůru do Bolívie

Srpen 1968 pro něj znamená zásadní rozhodnutí jeho života – odjíždí do Bolívie, jedné z nejhudších zemí Latinské Ameriky, země přímo prorostlé obchodem s drogami, plné brutálních represí proti odpůrcům režimu. V Bolívii 70. let vládla epocha hrůzných diktatur, věznění, střílení, „mizení“ nepohodlných a násilí proti lidským právům. Espinal brzy odkrývá tuto „politiku“, veřejně odsuzuje sociální nespravedlnost a tvrdě kritizuje obchod s drogami. Připojuje se k hladovce vdov po hornících, kteří byli popraveni bez důvodu – dobrovolně nastupuje cestu těch, kteří po ní šli nedobrovolně.

Zavražděn za to, že pomáhal lidem

V posledním článku, který napsal pro Radio Fides, říká: „Ti, kteří věří, že oni, pouze oni, mají politickou pravdu, jsou neonacisty... Ti, kteří věří v logiku zbraně a kteří podporují terorismus, jsou

neonacisty.“ Následující den (21. března 1980) je nalezen u jedné malé vesničky s prostřeleným tělem a se stopami strašlivého mučení. Pohřbu – jakési manifestace proti režimu – se i přes represe zú-

**Luis
Espinal
Campa SJ
1932 – 1980**

částnilo 70 000 lidí. Na jeho hrobu stojí: „Zavražděn za to, že pomáhal lidem.“

Základem vnitřního života Luise Espinala byly čtyři pilíře: Ježíš Kristus, člověk, pravda, mír. Značné rozšíření jeho spisů a poezie a množství obrácení hlavně mezi mladými a chudými po celé Bolívii vydávají jasné svědectví o tom, že Bůh nechtěl, aby jeho život zůstal zapomenut. Syntézou jeho celoživotního poselství může být jedna z vydaných básní:

*„Být hlasem těch, kteří hlas nemají.
Být hlasem proto, abych vykřičel ty věci,
o kterých ostatní mlčí.
Být silným, statečným hlasem lidstva.“*

Petr Janšta, ilustrace Jiří Vančura

Bolívie

Jedna z nejhudších zemí Jižní Ameriky. Rozlohou je čtrnáctkrát větší než Česká republika (1 098 580 km²), ale má jen 8 300 000 obyvatel (méně než ČR). Hlavní město Sucre. Historie Bolívie ve druhé polovině 20. století je plná převratů, vojenských vlád a je poznamenána chudobou, terorismem vlády i protivládních skupin a obchodem s narkotiky. Proti tomu se postavil i Luis Espinal Campa, který za svou odvahu zaplatil životem.

Mapové podklady: Amiglobe 2002

